ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 21. září 2022 v Brně v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Jirsy a přísedících Ing. Vladimíra Svobody a Ing. Luďka Ledera **takto :**

obžalovaní

1) E.H.,
(rozená D.),

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX,

2) M.U.,

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX

j s o u v i n n i , ž e

v úmyslu opatřit jinému neoprávněně majetkový prospěch nejprve obžalovaná E.H., v přesně nezjištěném období vytvořila text závěti datované dne 11.1.2019, na základě které měla část majetku zůstavitele V.W., nar. XXXXX, naposledy bytem XXXXX, připadnout jednak jeho synovci V.P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, kdy se jednalo o nemovitosti zapsané na listech vlastnictví

XXXXX v katastrálním území XXXXX, nacházející se na adrese XXXXX, a to bytovou jednotku č. XXXXX včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 7.779.000 Kč, nebytovou jednotku č. XXXXX (garáž) včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 216.000 Kč, nebytovou jednotku č. XXXXX (bar s příslušenstvím) včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 4.275.000 Kč, pozemek parcelní č. XXXXX, vedený jako ostatní plocha (parkovací místo) o výměře 15 m^2, a pozemek parcelní číslo XXXXX, vedený jako ostatní plocha (zahrádka před restaurací) o výměře 62 m^2, v celkové hodnotě 1.155.000 Kč, a to včetně veškerého zařízení, které se v těchto nemovitostech nacházelo, v blíže nezjištěné hodnotě, a dále osobní motorové vozidlo zn. Volkswagen Touran, RZ: XXXXX, v hodnotě 189.300 Kč, a přívěsný vozík zn. Sport Jacht PS 400.A, RZ: XXXXX, v hodnotě 2.400 Kč, tedy věci v celkové hodnotě 13.616.700 Kč,

a dále jeho sestře E.P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, kdy se jednalo spoluvlastnický podíl ve výši 1/2 na pozemcích v katastrálním území Blučina, zapsaných na listu vlastnictví číslo XXXXX, v hodnotě 804.500 Kč, spoluvlastnický podíl ve výši 1/2 na pozemcích v katastrálním území XXXXX, zapsaných na listu vlastnictví číslo XXXXX, v hodnotě 16.950 Kč, nemovitosti zapsané na listech vlastnictví č. XXXXX a XXXXX v katastrálním území XXXXX, nacházející se na adrese XXXXX, a to bytovou jednotku č. XXXXX včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu v hodnotě 2.362.000 Kč, nebytovou jednotku č. XXXXX (garáž) včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu v hodnotě 211.500 Kč a pozemek parcelní č. XXXXX, vedený jako zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je garáž, v hodnotě 185.400 Kč, a nemovitosti zapsané na listu vlastnictví č. XXXXX v katastrálním území XXXXX, na adrese XXXXX, a to bytovou jednotku č. XXXXX včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 7.070.500 Kč, a dále o finanční prostředky na bankovním účtu u Komerční banky a.s. ve výši 259,70 Kč, finanční prostředky na bankovních účtech u České spořitelny a.s. ve výši 938.348,20 Kč a 6,90 Kč, finanční prostředky na bankovních účtech u Raiffeisenbank a.s. ve výši 1.326,49 Kč a 1.221,28 USD (v přepočtu 27.676,65 Kč) a v investičním portfoliu u této banky ve výši 893.525,69 Kč, pohledávku zůstavitele za B.Č. a M.Č. z titulu uzavřené smlouvy o zřízení zástavního práva a smlouvy o zápůjčce ve výši 1.610.000 Kč, pohledávku za M.H. z titulu smlouvy o zápůjčce ve výši 750.000 Kč, pohledávku za L.K. z titulu čtyř vystavených směnek na celkovou částku 385.000 Kč, pohledávku za J.S. z titulu vystavené směnky na částku 17.000 Kč, pohledávku za společností innogy Energie, s.r.o. z titulu přeplatku za odběr zemního plynu ve výši 3.422,47 Kč a pohledávku za společností E.ON Energie s.r.o. z titulu přeplatku za odběr elektrické energie ve výši 58.298,50 Kč,

přičemž dědictví bylo současně zatíženo dluhy zůstavitele v celkové výši 64.246 Kč, takže E.P. měla získat věci v celkové hodnotě nejméně 15.271.468,60 Kč,

a po vytvoření textu závěti oba obžalovaní jako svědkové závěti svými podpisy stvrdili v rozporu se skutečností, že zůstavitel V.W., nar. XXXXX, naposledy bytem XXXXX, před nimi dne 11.1.2019 výslovně prohlásil, že závěť obsahuje jeho poslední vůli, a že listinu před nimi téhož dne

podepsal, ačkoliv V.W. tuto závěť nikdy nepodepsal a jeho podpis zfalšovala přesně nezjištěná osoba,

a takto jednali s vědomím, že tato závěť bude použita v dědickém řízení, kdy po smrti V.W., obžalovaná E.H., dne 18.6.2019 v notářské kanceláři JUDr. Olgy Vitáskové v Brně, na Masarykově třídě 31, v rámci probíhajícího dědického řízení, vedeného pod sp. zn. 21 D 480/2019, předložila tuto falešnou alografní závěť, údajně podepsanou V.W., a následně dne 27.11.2019 do protokolu o jednání před soudní komisařkou jako svědkové oba obžalovaní nepravdivě prohlásili, že uvedenou závěť před nimi V. W. dne 11.1.2019 skutečně podepsal,

čímž měli v úmyslu vzbudit v dědici H.K., nyní S., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, která je jedinou dcerou zůstavitele a tedy jediným zákonným dědicem, dojem, že není jediným dědicem celého jmění po svém otci V.W., a v případě, že by v rámci probíhajícího dědického řízení nebyla aktivní a pravost této závěti nepopřela podanou žalobou u civilního soudu, E.P. a V.P. by k její škodě neoprávněně získali majetek v hodnotě nejméně 28.888.816,60 Kč,

t e d y

obžalovaná E.H.

dopustila se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

obžalovaný M.U.

úmyslně opatřením prostředků umožnil jinému, aby se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

t í m s p á c h a l i

obžalovaná E.H.

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zák.č.333/2020 Sbírky,

obžalovaný M.U.

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve znění zák.č.333/2020 Sbírky, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku ve znění zák.č.333/2020 Sbírky,

z a c o ž s e o d s u z u j í

obžalovaná E.H.

I. podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) let**.

Podle § 56 odst.2 písm.a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. se obžalovaná pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

II. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb., k peněžitému trestu ve výměře **200 denních sazeb** s denní sazbou **ve výši 10.000 Kč** (celkem **2.000.000 Kč**).

III. Podle § 73 odst.1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. k trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu advokacie na dobu **5 (pěti) roků.**

obžalovaný M.U.

I. podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 56 odst.2 písm.a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

II. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb., k peněžitému trestu ve výměře **100 denních sazeb** s denní sazbou **ve výši 5.000 Kč** (celkem

500.000 Kč).

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená H.S., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, odkazuje se svým nárokem na úhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních

O d ů v o d n ě n í :

1. Dne 11.5.2022 byla ke krajskému soudu podána obžaloba na E.H. pro trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a na M.U. pro trestný čin pomoci k uvedenému trestnému činu podle § 24 odst.1 písm. c) trestního zákoníku, jichž se měli jmenovaní dopustit jednáním popsaným v podané obžalobě.

2. Soud v hlavním líčení provedl dokazování čtením protokolů o výpovědi obžalovaných z přípravného řízení, neboť oba obžalovaní v hlavním líčení nevypovídali, výslechem svědků V.P., J.S., D.D., E.P. a H.S. (dříve K.), znaleckými posudky, jakož i listinnými důkazy založenými ve spisovém materiálu. Po zhodnocení provedených důkazů pak soud dospěl k následujícím závěrům.

Skutková zjištění

3. Předně je možno již na tomto místě konstatovat, že existence skutku popsaného v podané obžalobě byla provedenými důkazy prokázána. Toto zjištění totiž vyplývá zejména z listinných důkazů a na ně navazujících znaleckých posudků. Součástí spisového materiálu je tedy opis samotné závěti ze dne 11.1.2019, dle které zůstavitel V.W., nar. XXXXX, před svědky E.H. a M.U. dne 11.1.2019 v Židlochovicích, výslovně prohlásil, že závěť, na základě které H.K. (nyní S.), V.P. a E.P. odkazuje svůj movitý a nemovitý majetek zde specifikovaný, obsahuje jeho poslední vůli, a že listinu před uvedenými svědky téhož dne podepsal (č.l. 303-304). Tuto závěť pak dne 18.6.2019 E.H. předložila v rámci probíhajícího dědického řízení vedeného pod sp. zn. 21 D 480/2019 v notářské kanceláři JUDr. Olgy Vitáskové v Brně, na Masarykově třídě 31 (č.l. 911).

4. Zásadními důkazy vztahujícími se k otázce pravosti podpisu V.W. na závěti ze dne 11.1.2019 jsou znalecké posudky. Prvním z nich je posudek Znaleckého a expertizního ústavu, z.ú., zapsaného pro obor písmoznalectví, který byl zpracován v civilním řízení, vedeném o pravost závěti u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 34C 60/2020. Porovnáním prokazatelně pravých podpisů V.W. s podpisem na závěti byly zjištěny rozdíly ve velkém, často zcela zásadním, rozsahu. Dále znalci konstatovali, že pisatel může za určitých podmínek snížit kvalitu písma, ať již vlivem nestandardních podmínek nebo záměrně (s cílem pravost podpisu později popřít). Není však možné, aby dokázal vytvořit podpis kvalitativně vyšší úrovně, než jakou mají jeho spontánní projevy. Ve sporném podpisu přitom bylo zjištěno velké množství kvalitních

kličkových obratů, které se nenachází v žádném ze srovnávacích vzorků, a jsou mimo hranice písařských dispozic V.W.. Pisatel se v tomto případě zaměřil spíše na zachování vyššího tempa psaní, než na přesné imitování tvarů. Podařilo se mu tak vytvořit sérii obratů vyšší kvality, ale v detailech se mu nepodařilo věrně imitovat ani jediný z důležitých znaků. S ohledem na tyto skutečnosti dospěli znalci rovněž ke kategorickému závěru, že se nejedná o pravý podpis V.W. (č.l. 444-472). V přípravném řízení byl vypracován další znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma, kdy znalec na základě množství a identifikační hodnoty rozdílných znaků dospěl rovněž ke kategorickému závěru, že v případě závěti z 11.1.2019 nejde o pravý podpis V.W., ale o padělek se snahou o napodobení vzoru jeho podpisu. Padělatel, jehož písařská úroveň byla zřejmě vyšší, se zaměřil na optický vzhled padělku, což vedlo k tomu, že již nedokázal přesně dodržet v detailech celý pohybový systém psaní podpisu, ale ani jeho sklon a plošné rozložení. Kategorický záporný závěr se stanoví v případech, kdy má znalec na základě provedeného důkazu jistotu, že pisatelem sporného a srovnávacího materiálu není jedna a tatáž osoba (č.l. 394-414). Na tomto závěru znalec setrval i v doplňku posudku, který byl zpracován po opatření dalšího srovnávacího materiálu (č.l. 427-437).

5. Z opakovaného znaleckého zkoumání tak plyne jednak zcela jasný závěr, že podpis na předmětné závěti není pravým podpisem V.W., přičemž oba znalecké posudky současně vyloučily, že by změna základních znaků pravého podpisu jmenovaného byla způsobena např. jeho stářím či chorobou, neboť kvalita padělaného podpisu byla naopak vyšší oproti podpisu pravému.

6. Pro úplnost je potřeba ještě dodat, že znalecky byl zkoumán také podpis obžalovaného U. na předmětné závěti (č.l. 532-546). Ze závěrů znaleckého posudku pak vyplývá, že se zde nachází originál podpisu a nebyly zjištěny žádné znaky, které by svědčily případnému technickému padělání. Jedná se o podpis výrazně konstrukčně jednoduchý s malým počtem identifikačně významných znaků, a tedy obtížně zpracovatelný. V obecné a zvláštní rovině zkoumání byly nalezeny pouze shodné znaky. S ohledem na konstrukční jednoduchost podpisu i vyšší variabilitu psaní podpisu U. ovšem nebylo možno stanovit jiný, než nerozhodný závěr. Znalec tedy konstatoval, že nelze rozhodnout, zda sporný podpis je podpisem M.U. nebo zda se jedná o padělek. Nejednoznačné znalecké závěry však pro soud v tomto ohledu nebyly nijak významné, neboť o pravosti podpisu obžalovaného na závěti žádné pochybnosti nemá, jak bude uvedeno dále.

7. Další dokazování pak bylo vedeno směrem ke stanovení hodnoty majetku, který měl dle závěti připadnout V. a E.P.. Pro tyto účely byly zpracovány znalecké posudky, kdy z posudku z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady, se specializací na nemovitosti, souhrnně vyplývá, že celková hodnota nemovitostí, které měl dle závěti získat V. P., činila částku 13.425.000 Kč a hodnota nemovitostí, které měla získat E.P. částku 10.650.850 Kč (č.l. 729-801). Ze znaleckého posudku znalce z oboru doprava, ekonomika a strojírenství, je zřejmé, že hodnota vozidel, která měl získat V. P. (Volkswagen Touran a přívěsný vozík) činila celkem 191.700 Kč (č.l. 853-887).

8. Z dokladů opatřených z v tu dobu probíhajícího dědického řízení pak vyplynulo, že V. W. měl dále finanční prostředky u různých bank v celkové výši 1.861.143,63 Kč a pohledávky vůči

fyzickým i právnickým osobám z titulu půjček a vystavených směnek v hodnotě 3.443.422,47 Kč (č.l. 932-954). Smlouvy o zřízení zástavního práva, které sloužily k zajištění některých půjček, se nachází na č.l. 613-640. Dědictví bylo naopak zatíženo dluhy V.W. v celkové výši 52.266 Kč. Nicméně usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 21.4.2022 sp.zn.21 D 480/2019, kterým bylo dědické řízení skončeno, byla hodnota zejména nemovitého, ale i movitého majetku stanovena v částce nižší, a to sice 23.446.055,90 Kč. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí je však zřejmé, že se v případě nemovitého majetku a motorového vozidla jedná pouze o jakýsi odhad obvyklé ceny provedený notářkou ve smyslu ust. § 172 z.s.ř., tzn. oproti trestnímu řízení nebyla hodnota tohoto majetku zjišťována znalecky. Vzhledem k tomu, že závěry znaleckých posudků opatřených v přípravném řízení nevzbuzují žádné pochybnosti, vycházel soud právě z těchto důkazů, které ostatně nebyly z věcného hlediska zpochybňovány ani obžalovanými. Nicméně v případě celkové hodnoty pohledávek tvořících také součást majetku V.W. vycházel soud z jejich rozsahu specifikovaného při skončení dědického řízení, kdy by se mělo jednat o jejich konečný stav oproti době, kdy stav těchto pohledávek byl orgány přípravného řízení zjišťován ještě z probíhajícího dědického řízení. Tím pak došlo ke snížení celkové výše škody, která měla být projednávaným jednáním spáchána.

9. Další část dokazování pak byla zaměřeno k identifikaci osob účastnících se na vytvoření předmětné závěti, přičemž základním pilířem, od něhož se odvíjí vyhodnocení celé důkazní situace, jsou již zmíněné závěry znaleckých posudků dokladující, že podpis zůstavitele na závěti ze dne 11.1.2019 není pravým podpisem V.W.. Pokud pak čl. 5 této závěti obsahuje konstatování, že tato listina byla uvedeného dne sepsána a podepsána před dvěma svědky, a to H. a U., kteří se pořizování závěti účastnili, lze z této skutečnosti dovodit závěr o tom, závěť způsobem prezentovaným v onom čl.5 pořízena nebyla a podpis zůstavitele na ní byl „ vyroben „ buď někým z obžalovaných, anebo jinou osobou, což však muselo být obžalovaným známo. V každém případě však údaje o podpisu zůstavitele prezentované oběma obžalovanými v předmětné závěti nejsou pravdivé. V této souvislosti pak zřejmě není třeba připomínat, že zájem na padělání podpisu zůstavitele mohly mít pouze osoby, které na základě této listiny měly nabýt nějaký majetek. Z logických důvodů lze pak z okruhu těchto osob vyloučit dceru V.W. – S., která dala podnět k přezkoumání pravosti podpisu svého otce. V úvahu pak přicházejí pouze další, v závěti jmenovaná dědici – V.P. a E.P., kteří ostatně měli získat převážnou část majetku.

10. Obžalovaná **E.H.** v hlavním líčení sdělila, že s obžalobou nesouhlasí a necítí se být vinna. Jinak vypovídat nebude, pouze se bude vyjadřovat k důkazům. V návaznosti na sdělení spoluobžalovaného ohledně majetku pana W. uvedla, že měl u sebe dokumenty týkající se listu vlastnictví, ale nic dalšího. Měl poznámky o dědicích. O směnkách ani půjčkách řeč nebyla a v přípravném řízení ani nebyla zjištěna tržní hodnota tohoto majetku.

11. V přípravném řízení obžalovaná uvedla, že odmítá, co je jí kladeno za vinu. Pokud jde o pana W., potkala se s ním v roce 2018. Telefonicky se ohlásil se do její kanceláře s tím, že hledal JUDr. Hodějovskou, která v roce 2015 odešla do důchodu. Obžalovaná byla její koncipientkou. Dohodli si schůzku, kde uvedl, že by se chtěl zeptat, jak uspořádat rodinné poměry. Obžalovaná se ho zeptala, zda je ženatý, aby věděla o jakých nástupcích je řeč. Při tom jí řekl, že má dceru, která ho však nemá v rodném listu. Pokud jde o majetek, říkal, že vyhrál přes 40 000 000 Kč, které investoval a popůjčoval. Měl s sebou výpisy z katastru a na lístku měl napsáno několik

jmen s daty narození. Na prvním místě měl dceru – paní K.. Mluvil o tom, že paní P. je jeho jediná sestra a ještě jejího syna tam měl napsaného. Říkal něco ve smyslu, že by rád uspořádal majetkové poměry, protože začal chodit po doktorech. Obžalovaná mu řekla, že je dobré majetek vyřešit ještě za života. Upnul se podle ní na to, že by chtěl sepsat závěť. Obžalovaná mu řekla, že může udělat návrh závěti, kterou on může doma vlastnoručně podepsat, případně s ní zajít za notářem. Poté se už neozval, viděli se až v lednu 2019. To jí pan W. zavolal, že se s nikým z rodiny ohledně závěti nepotkal. Prosil, že má nastoupit do nemocnice a že by chtěl mít závěť vyřešenou. Uvedl, že s návrhem, který u ní sepsali, je ztotožněn a chce závěť ponechat v tomto znění. Obžalovaná mu sdělila, že svědkem nemůže být nikdo příbuzný ani nikdo, na koho v závěti pamatoval. Chtěl, aby se u něho sešli, a aby mu s tím pomohla. Domluvili se, že obžalovaná někoho sežene. Napadl ji kolega, který má kancelář vedle - spoluobžalovaný U.. Odsouhlasili si termín a 11. 1. 2019 jeli do Židlochovic. Zůstavitel měl v pondělí 14.1. nastoupit do nemocnice. Závěť byla vyhotovena u obžalované na počítači. Párkrát ji vytiskla a vyrazili. V Židlochovicích v bytě byl zůstavitel sám. Prostředí v bytě bylo hodně špatné, nechápe, jak tam žil. Seděl u stolu, obžalovaná s ním prošla papíry. Uvedl, že na nich nic měnit nechce a zeptal se jí, zda by u sebe závěť neschovala po dobu, co bude v nemocnici. Spoluobžalovaný U. byl tou dobou někde na chodbě. Poté se ujistil, že zůstavitel je skutečně pan W. – na stole měl občanský průkaz – a zůstavitel i obžalovaní se podepsali. Zůstavitel byl velmi nemocný, řekl obžalované, že má leukemii a musí nastoupit na nějaká vyšetření. Za dané situace s ním obžalovaná žádnou smlouvu nepodepisovala. Poprosil ji, zda by na místě mohla jednu podepsanou listinu ponechat. Po podpisu spoluobžalovaný U. odešel, obžalovaná sbalila papíry, rozloučila se a odjeli. Řídil spoluobžalovaný, který ji vyložil v Náměšti a odjel. Papíry měla obžalovaná u sebe v tašce, byla domluvena s dcerou, že pojedou do Mostiště a cestou zpět se staví v Třebíči. Zde složku odložila. Dodatečně zjistila, že s listinami sbalila i listinu, která neměla podpis zůstavitele. To byla listina, kterou podepisovali se spoluobžalovaným U., aby si ji zůstavitel mohl nechat. Obžalovaná panu W. volala, ale nedovolala se. Rozhodla se mu listinu, kde nebyl jeho podpis, zaslat s průvodním dopisem, aby jí zaslal prvopis, chce-li ho mít u ní uschovaný. Do konce ledna 2019 byla závěť s podpisem zpátky u obžalované. Asi za měsíc W. zemřel. Koncem zimy 2019 se obžalované ozvala paní P. s tím, že se chtěla zeptat, zda s jejím bratrem (panem W.) projednávala závěť. Obžalovaná jí sdělila, ať se zastaví. Poprvé zde padlo jméno notářky JUDr. Vitáskové. Paní P. nic dát ani ukázat nemohla, ale spojila se s notářkou JUDr. Vitáskovou s tím, že až pojede do Brna, tak se u ní zastaví. Zde notářce závěť předala, je o tom i protokol. K závěti, kterou s panem W. sepsala, dále uvedla, že ji brala jen jako dočasnou listinu, doporučovala mu, aby navštívil notáře. Sepsanou plnou moc neměli, advokátní spis nemá. Žádnou částku mu neúčtovala, to za porady nedělá.

12. Obžalovaný **M.U.** v hlavním líčení také uvedl, že před soudem vypovídat nebude a v plném rozsahu odkázal na svou výpověď u policejního orgánu a na odůvodnění své stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání. Pouze uvedl, že z výpovědi spoluobžalované H. podle něj vyplývá, že listina ze závěti zůstavitele, kterou u sebe měla uloženou a předložila notářce, jí byla doručena poštou v souvislosti s tím, že si 11. 1. 2019 odvezla ze Židlochovic omylem zůstavitelem nepodepsaný opis závěti. Tím je dle obžalovaného možno vysvětlit zpochybněnou pravost podpisu zůstavitele. I on se při své praxi párkrát dostal do podobné situace. Závěr znaleckého posudku na pravost podpisu obžalovaného na listině se závětí je nejednoznačný. Může jít o podpis obžalovaného i o padělek. Z toho obžalovaný nic nevyvozuje, sám listinu se

závětí dvakrát vlastnoručně podepsal v Židlochovicích. Nejde-li o originál, který před ním podepsal pan W. a je-li na něm podpis obžalovaného, musí se jednat o opis závěti s podpisem zůstavitele vyhodnoceným jako napodobenina. Obžalovaný dále v souvislosti s návrhem státního zástupce na uložení trestu zákazu činnosti zdůraznil, že v projednávané věci nevystupoval jako advokát nýbrž jako soukromá fyzická osoba. Pouze vyhověl žádosti kolegyně a osvědčil podpis závěti. O majetkových poměrech pana W. neměl sebemenší tušení až do doby, než bylo zahájeno trestní stíhání. Z obsahu závěti nic nečerpal, neviděl ani nesledoval.

13. V přípravném řízení obžalovaný uvedl, že se trestné činnosti, která mu je kladena za vinu nedopustil. Na začátku ledna 2019 jej spoluobžalovaná H. požádala, zda by s ní jel do Židlochovic odsvědčit závěť jednoho pána, který se kvůli nemoci nemohl dostavit do Třebíče. Domluvili se na den 11. 1. 2019. Zajeli vozidlem obžalovaného do Židlochovic, cesta trvala asi hodinu a půl. Cestou se bavili se o nemocném manželovi spoluobžalované, na další témata si obžalovaný nevzpomíná. O panu W. se nebavili. Přijeli k bytovému domu a šli do bytu v horním patře. Ve druhém patře bydlel pán, který je očekával. H. je představila a šla s ním do místnosti ke stolu, kde se začali na něčem domlouvat. Obžalovaný zůstal s odstupem na chodbě, aby je nerušil. Po několika minutách vešel do místnosti, kde byla spoluobžalovaná s pánem, se kterým se měla podepisovat závěť. Obžalovaný se spoluobžalovanou nahlédli do občanského průkazu a zkontrolovali jeho totožnost. Obžalovaný zřejmě prohlásil, že není nutné, aby se závěť četla a na společnou žádost obžalovaných pan W. prohlásil, že listina, kterou podepisuje, obsahuje jeho poslední vůli. Poté listinu podepsal. Obžalovaný byl kousek od něj. Následně ji podepsali oba obžalovaní. V jakém pořadí si není jistý. Zanedlouho poté obžalovaný z bytu odešel a čekal na spoluobžalovanou v autě. Ta ještě nějakou dobu – cca pět minut - zůstala sama v bytě s panem W.. Poté přišla dolů a odjeli. Myslí si, že spoluobžalovanou vyložil u ní doma v Náměšti a poté odjel do Třebíče. K dotazu nicméně dále sdělil, že než odešel, podepsal na žádost spoluobžalovaného ještě opis závěti. Tento podepsal jako první a neviděl, že by jej podepsal někdo další, protože ihned poté odešel. Neví ani, proč musel podepsat ještě druhý výtisk závěti.

14. K osobě pana W. obžalovaný uvedl, že jej v jeho bytě viděl poprvé a naposledy v životě. Myslí si, že i jeho jméno tam slyšel poprvé. Duševní poruchu na něm nepozoroval, nicméně bylo zřejmé, že je nemocný a fyzicky není úplně zdravý. O jeho majetkových poměrech nic nevěděl, zjistil je až z usnesení o zahájení trestního stíhání. Není s ním ani s jeho příbuznými v rodinném poměru, nezná je. E. a V. P. viděl až u paní notářky.

15. Spoluobžalovanou H. zná obžalovaný přes dvacet let. Její žádosti vyhověl v rámci dobrých kolegiálních vztahů. Nic za tuto výpomoc nedostal. K předmětné závěti obžalovaný ještě doplnil, že neví, jestli ji H. přivezla na místo anebo už tam byla. Kdo ji vyhotovil, také neví, ale je psána písmem, kterým píše spoluobžalovaná. Obsah závěti svědek nečetl, viděl jen zadní stranu. Nikdo jí nečetl. Podpis na závěti odpovídá jeho jednoduchému podpisu, takovou listinu podepisoval. S ohledem na zpochybnění závěti si však nemůže být jistý, že jde o jeho podpis. Závěť podle zadní strany odpovídá té, kterou podepisoval. Přední nikdy neviděl. Na závěti je uvedeno, že byla sepsána a podepsána před obžalovanými, ale na místě již byla připravena a vytištěna.

16. Svědek **Z.R.** v přípravném řízení sdělil, že s panem W. spolu vyrůstali v Židlochovicích. Jeho dcera H.S. je dcerou svědkovy sestřenice. V poslední době než zemřel, se občas setkali v restauraci v Židlochovicích. Někdy na začátku 2019 mu pan W. volal, aby zatelefonoval H., která dělala psycholožku v nemocnici, aby mu pomohla sehnat místo v nemocnici. Asi nebyl v dobrém stavu. Jestli vnímal realitu, svědek neví, mluvil s ním jen po telefonu. Svědek H. zatelefonoval, ona mu řekla, aby jí V. zavolal, že číslo na ni má. Svědek mu to zavolal, na což mu W. telefon položil. Asi za dva dny se za ním zastavil, protože chtěl vědět, jak to dopadlo. Z okna se podívala jeho sousedka a svědkovi sdělila, že mu není dobře, ať za ním nechodí. Jméno sousedky je J., příjmení nezná. Za pár dnů se tam zastavil znovu, ale nikdo mu neotevřel. Pak se dozvěděl, že L. zemřel. O majetku spolu nemluvili. K H. S. svědek dále uvedl, že mu až začátkem prosince 2021 sdělila, že V. W. je její biologický otec. Po vystudování se s ní svědek vídal málo. Neví, proč právě po něm W. chtěl, aby jeho dceru kontaktoval. O závěti svědek nic neví, nevěděl ani, že W. vyhrál v loterii.

17. Svědek **V. P.** v hlavním líčení vypověděl, že pan W. byl jeho strýc. Jezdil za nimi do Třebíče, vše mezi nimi fungovalo, jak mělo. Vztahy byly docela dobré. Svědek nevěděl, že jeho strýc je nemocný. Zjistila to až svědkova matka. Nechával se vozit svým autem do nemocnice, poslední tři až čtyři měsíce ho vozil svědek. Jeho zdravotní stav se zhoršoval. Svědek zavolal paní S., protože mu bylo blbé jí neříct, že její otec umírá. Společně šli k němu. Jinak se s ním S. nestýkala. Na konci roku 2018 žil strýc v podstatě sám, jen měl sousedku, která u něj občas byla. Byla to však alkoholička a tou poslední dobou byla v léčebně. Ke konci období – cca poslední dva měsíce - se o sebe strýc nebyl schopen postarat, všechno dělala svědkova matka. Bydlela u svědka a každý den chodila za svým bratrem. Měnila mu pleny, dávala jídlo apod. Občas – jednou, dvakrát týdně - za nimi docházel i svědek. Strýc měl v bytě naskládané věci, nikdo nesměl na nic sáhnout. Naposledy se strýcem mluvil v den jeho smrti. Den předtím zařizovali jeho převoz do hospicu v Rajhradu. Pokud jde o návštěvu paní S., tou dobou strýc ještě vnímal. V hlavním líčení zprvu neuváděl, jak dlouho před smrtí strýce se tato návštěva uskutečnila, nicméně připustil, že se jednalo o dobu asi 10 až 14, jak uvedl v přípravném řízení. Strýc ležel v posteli, byla tam i matka. Seděli u něj v pokoji a povídali si. Chtěl rozdělit majetek, ale jak přesně neuvedl - nějak mezi ně tři. Žádná zmínka o závěti zde nepadla. Svědek nevěděl, že by strýc nějakou pořídil. Myslí si, že ani s matkou o majetku nebo závěti spolu nemluvili. Bylo to mezi ní a strýcem, svědek do toho neměl co říkat.

18. K obžalovaným svědek uvedl, že zná jen obžalovaného U., protože chodili na stejnou základní školu. Nestýkali se. S obžalovanou se svědek setkal až u paní Vitáskové v rámci dědického řízení. Kromě toho byl u obžalované podepsat plnou moc, když se rozváděl a neměl právníka. Obžalovanou kontaktovala jeho matka. Jedná se o plnou moc na č. l. 1141. Kdo je M.U., svědek netuší. Nepamatuje si všechny své kontakty z telefonu. K jednání u notářky JUDr. Vitáskové svědek sdělil, že si myslí, že u ní byli dvakrát. Byl tam přítomen zmocněnec poškozené S.. V průběhu jednání po nich požadoval, aby obžalovanou zbavili mlčenlivosti. Proč to neudělali, neví. Svědek neví, co to znamená zbavit mlčenlivosti. Nechtěl, aby objasnila celou záležitost, protože se bál. Vždy se věci obrátí proti němu. Fakt, že podpis strýce na závěti je padělek, si svědek nedokáže nijak vysvětlit. Strýc měl problémy se psaním, jeho nemoc pokračovala, takže se jeho podpis měnil. Svědek je přesvědčen, že jeho strýc dělal kroky, které nikomu neříkal. Osobně si myslí, že na závěti je strýcův podpis, ale znalecké závěry akceptuje.

19. Svědkyně **J.S.** v hlavním líčení uvedla, že dne 22. 10. 2018 nastoupila do léčebny na protialkoholní léčení, kde byla do konce ledna 2019. Jen o Vánocích byla tři dny na návštěvě doma. S panem W. žili v jedné domácnosti. Byl to soused, kterého znala, protože bydlela o patro níž. Začali spolu nějakým způsobem žít, ale byl to jen přátelský vztah. Se svědkyní tam byl i její syn, ale pak se její stav kvůli pití hodně zhoršil. Proto nastoupila na léčení. Před jejím nástupem na léčení W. často chodíval na kontrolu krve, bral spoustu léků, ale nikdy se nebavili o jeho diagnóze. Byl mobilní, soběstačný. Později řídil auto už jen na kratší vzdálenosti, ale jinak ho nic neomezovalo. Až když byl nemocný, bylo vidět, že tělo trochu chátrá, ale všechno si vyřizoval sám. Že má leukémii, se svědkyně dozvěděla, až když byla v léčebně a W. jí se svým známým přijel navštívit. To bylo možná měsíc poté, co do léčebny nastoupila. Všimla si, že strašně zhubl. Během Vánoc byla v bytě pana W., byla tam i její mamka a syn. S W. to už bylo horší, neměl chuť k jídlu a byl unavený. Bylo vidět, že mu není dobře. Ven sám nevycházel. Pokud jde o psychickou stránku, myslí si, že do poslední chvíle věděl, co dělá. Byl při smyslech. Vnímal, kdo je tam s ním a neměl nesmyslné požadavky. Vánoce prožíval pěkně. Jeho byt byl hodně naplněn věcmi, ale nebyl v dezolátním stavu. Po návratu svědkyně z léčebny na něm bylo vidět, že den ode dne chátrá a slábne. Čekala ho transfuze krve, stále častěji navštěvoval nemocnici. Bylo třeba dohlížet na to, aby se najedl. Nebyl schopen vyjít ven, na poštu apod. Poštu v té době hlídala jeho sestra. Svědkyně za něho žádnou písemnost neposílala. O majetku se svědkyně s panem W. nikdy nebavila. Věděla, že jeho majetek je docela velký, ale nikdy se ho na něj neptala. Nezmínil, že by pořídil nebo se chystal pořídit závěť. Nezmínil se ani o žádné schůzce s advokátem či notářem. Do jeho bytu docházela i matka svědkyně. Pomáhala mu, ať se to týkalo čehokoli – vyprání, aby nebyl sám. Svědkyně zná jeho synovce V.P.. Dříve ho neznala, dokud nekoupil nebo nezdědil dům vedle, který začal přestavovat. Pak ho poznala více. Strýci pomáhal v době, kdy na tom byl špatně. Svědkyně věděla, že pan W. má dceru, i když jí o tom sám neřekl.

20. Svědkyně **D. D.** v hlavním líčení sdělila, že pana W. znala ze Židlochovic už jako mladá holka, protože odtud pochází. Hodně se stýkal s její maminkou, která bydlela na stejné adrese jako on. Styky byly kamarádské. Ještě za života maminky byli s W. takoví sousedé, zapálili si venku, její děti tam vyrůstaly, oba je znal. Když se její dcera J. rozvedla a začala mít problémy s alkoholem, tak jí volal, co a jak dělá. To už svědkyně bydlela v Brně. Chtěl ji mít pod kontrolou, aby se nastěhovala do jeho bytu. Nakonec oni měli klíče od jeho bytu a on od jejího bytu v Brně, kde si chtěl odpočinout. Takto vegetovali, jezdili na výlety, narozeniny, Vánoce trávili spolu apod. Tou dobou svědkyně nevěděla, že je nemocný. Její dcera pak někdy v listopadu šla na léčení a W. svědkyni požádal, aby za ním jezdila, že tam nechce být sám. Svědkyně za ním jezdila. Chystala mu jídlo, pomáhala mu s úklidem. Kromě ní se o něj staral jeho synovec V.. Jeho sestra E. u něj byla jednou. Pak za ním chodil někdo z rodiny, ale na jméno si svědkyně nepamatuje. Postupně to s ním bylo čím dál horší, padal. O jeho nemoci stále nevěděli, nikdy nikomu nic neřekl. Svědkyně za ním byla v nemocnici. J. se vrátila z léčení, to byly poslední Vánoce. Byli u něho i se synem svědkyně. Svědkyně chtěla, aby se J. vrátila do svého bytu, ale W. se úplně zhrozil a chtěl, aby s ním byla. Asi nechtěl být sám. Pak si převzala klíče jeho sestra E., svědkyně se s ním chtěla jen rozloučit, když ho měli vézt do hospicu do Rajhradu, ale to už nestihla. Koncem roku 2018 byl podle svědkyně pan W. schopen se sám pohybovat a přepravovat. Dojel do Brna do trafiky na nádraží, kde svědkyně pracuje. V lednu za něj všechno zařizovala jeho

sestra E., ale podle svědkyně by to zvládl sám. O majetku se s ním svědkyně nikdy nebavila. On se zmínil jen o dcerce. Svědkyně ji viděla až na pohřbu. Ví, že chtěl urovnat jejich vztahy, protože se nestýkali. Chtěl jí jít na svatbu. Svědkyně mu řekla, že pro to musí něco udělat, nějak ji zkontaktovat. O závěti se spolu nebavili. Neví nic o tom, že by jel něco vyřizovat k advokátce do Třebíče. V bytě byla spousta věcí, všechno musel mít na stole, na což mu nikdo nesměl sáhnout. Bylo tam zakouřeno a vypadalo to tam jako v bytě staršího pána.

21. Poškozená **H.S.** v hlavním líčení vypověděla, že se zesnulým otcem měla nevyjasněný vztah, a to až do jeho smrti. Věděla, že je její otec, ale od něj to nikdy neslyšela. Nikdy jí nevysvětlil, proč se s ní nestýkal a proč jsou vztahy takové, jaké jsou. Sliboval, že to dá do pořádku. Asi tři čtvrtě roku před jeho smrtí byla poškozená v náročné situaci, od otce přijala dar. O jeho zdravotním stavu poškozená nic nevěděla. V roce 2018 ho viděla při stěhování z Židlochovic, nečekaně se objevil a mluvil o nějakých svých majetcích. Poškozená to nechtěla probírat na ulici, její otec slíbil, že se ozve, ale neozval se. Až nedlouho před smrtí otce, jí telefonoval strýc, že je otec vážně nemocný a že by měla něco řešit. Poškozené to nepřišlo na místě, neměly vyjasněné vztahy. Chtěla se na to zeptat svého bratrance V.P., se kterým byla už delší čas v kontaktu. Ten jí sdělil, že otec pravděpodobně umírá. Poškozená se rozhodla se s ním ještě jednou setkat. Ptala se V., zda by jí nedoprovodil. On souhlasil. Druhý den – 15. února – za otcem jela a viděla se s ním. Když tam s V. přišla, byla tam i paní P.. Byt byl udržovaný, dalo se v něm fungovat, i když tam byla řada starších věcí. Měla za to, že se o něj teta stará. Ptala se jí a bratrance, zda je potřeba něco udělat, bylo jí řečeno, že ne. Všechny vyšetření prý proběhly a řeší se hospicová péče. Byla předjednaná v Rajhradě, poškozená zjišťovala možnosti v Brně, kde měla známou. Otec poškozené zmiňoval nějaké majetky, které by chtěl vyřešit. Podle poškozené se orientoval v prostoru a čase. Přítomni hovoru o majetku byla paní P. i V., všichni byli v jednom pokoji. Padala tam nějaká jména, jakého právníka k sepisu závěti pozvat apod. Poškozená majetky řešit nechtěla, chtěla vyřešit jeho otcovství vůči ní, to bylo pro ni důležité. Řekl, ať pozvou právníka. Poškozená měla možnost získat kontakt na notáře. Paní P. za ním chtěla jít sama, poškozená se s ní domluvila na předání kontaktu, a že to bude řešit. Kontakt jí do půl hodiny poslala, nic se nedělo. Poškozená do toho nechtěla zasahovat. Po týdnu telefonovala V., jak se vše vyvíjí. Ten jí sdělil, že otec právě zemřel a věci nedořešil. Poškozená zvažovala, jak s tím naložit dál. Pokusila se otcovství dořešit sama, což neprodleně sdělila paní P. a V.. Řekla jim, že nechce, aby to ovlivnilo proces dědění. Chtěla se s nimi domluvit, jak to uchopit. Od té doby běžel proces určování otcovství, kontakt s nimi byl sporadický. Poškozená je informovala, jak to probíhá. Pak se s nimi potkala u notářky, kde byli oba. O poslední vůli svého otce se dověděla od notářky půl roku po jeho smrti. Bylo to pro ni překvapivé, protože se s ním viděla týden před smrtí a vyjadřoval se v tom smyslu, že nemá uspořádané své záležitosti a chtěl přizvat notáře. Toto téma sám otevřel. Paní P. ani V. poškozené o závěti nic neřekli, u notářky byla překvapená, že existuje. Navíc byla datována o měsíc dříve, než s otcem naposledy mluvila. Obsah závěti a okolnosti proto byly poškozené podezřelé. Podívala se na podpis v závěti a porovnávala ho s jinými podpisy na listinách v katastru nemovitostí. Podpis se poškozené zdál jiný. Zvažovala, co dělat dál. Rozhodla se to zkonzultovat se znalcem z oboru písmoznalectví, aby nevyslovila závažnou věc o zfalšování závěti bez podkladů. Znalec poškozené po předběžném posouzení sdělil, že to není pravý podpis a že to má řešit. Konzultovala věc s právníky, příbuzným navrhla mimosoudní řešení. Připadalo jí hodně závažné podávat trestní oznámení. Mimosoudní řešení se však nepodařilo, poškozená se rozhodla, že chce vědět, zda závěť je pravá nebo není a podnikla

právní kroky. P. se k okolnostem podpisu závěti poškozené nevyjádřili, poté co začala řešit otcovství, kontakty z jejich strany ochladly. Poškozená pak nabyla přesvědčení, že závěť je falešná a pak už s nimi tyto věci řešit nechtěla. Dědické řízení skončilo prohlášením závěti za neplatnou, dědilo se ze zákona a dědila výlučně poškozená. Jak poškozená zjistila poté, co získala přístup k účtům svého otce, před jeho smrtí došlo k majetkovým převodům na paní P.. Jak k tomu došlo, poškozená neví. Šlo o převody nemovitého majetku, jednoho bytu a finančních prostředků.

22. Svědkyně **E. P.,** sestra V.W., v hlavním líčení uvedla, že vzhledem k tomu, že jí a jejímu bratrovi brzo umřeli rodiče, na sebe byli vázaní. Bratr nebyl jednoduchá osobnost, neudržel si práci, zvláštně si udržoval vztahy. Měl výbušnou povahu, ani ve výrazech si nebral servítky. K určitým věcem svědkyni dohnal, i když se vzpírala. Měl pestrý život, zatímco svědkyně žila stranou v Třebíči. Za svým bratrem jezdila, on na ni křičel, že je zdravá, zatímco on je nemocný. Měl vážné zdravotní problémy se srdcem, očima, prodělal mozkovou příhodu a měl omezený perimetr. Léky si vyzvedával, ale nebral. K majetku přišel tak, že ve sportce vyhrál 44 milionů Kč. Za tyto peníze platil v hospodě, jezdil na zájezdy. Byl v Americe, s vinařskou společností cestoval po světě.

23. Koncem roku 2018 to s ním už bylo špatné, v určité fázi ho svědkyně nenavštěvovala tak často. Měl tam sousedku paní S. a jejího syna. Protože tam svědkyně nebyla žádoucí, chodila k bratrovi, když S. nebyla doma. Syn V. bydlel v Židlochovicích, svědkyně u něj měla zázemí. S bratrem se vídali často. V listopadu a prosinci 2018 už bratr moc ven nechodil, chodil na zahrádku do vnitrobloku. Tvrdě na něj nemoc dopadla začátkem ledna. Jeho stav se zhoršoval, byl hubený a třásly se mu ruce. Měl voskovou barvu. Na Vánoce se navštěvovali, ale na poslední před smrtí nepřijel, necítil se. Nabízeli mu, že ho dovezou tam i zpět, ale neměl zájem. Po Vánocích svědkyni bratr řekl, že byl na vyšetření, že je to vážné a má jít do nemocnice ke Sv. Anně. Měl podezření na leukémii. V nemocnici za ním svědkyně byla dvakrát na návštěvě. Paní doktorka jí řekla, jak to je a co bude následovat. Propustili ho dřív, někdo pro něho přijel. Poté jezdili dvakrát týdně na výměnu krve do Bohunic. To už s ním byla pořád s výjimkou dvou hodin, kdy šla nakoupit. Byla s ním i v noci. V lednu se vrátila z léčebny paní, co s ním bydlela a její syn. Poslední tři týdny před smrtí bratra svědkyně skoro neodcházela. Byla se pouze v Rajhradě ptát v léčebně a pak si zajela do Třebíče pro oblečení. Poštu její bratr zásadně neotevíral. To dělal už dříve, všude byly neotevřené obálky. Pošta často vypadávala ze schránky. Bratr si vždy někoho poslal vybrat schránku. Jak to fungovalo, když on potřeboval poslat dopis, nemá svědkyně ponětí. Nevzpomíná si, že by potřeboval někdy poslat nějaký dokument. Jeho byt vypadal špatně. Svědkyně musela vše umýt, všude byly věci, vše od prachu. Svědkyně uklízela, ale když přišla za čtrnáct dnů, bylo to to samé. Od chvíle, kdy věděl konečnou diagnózu, svědkyni říkal, že má sepsanou závěť, a když nezařídí, aby se dostal do Vojenské nemocnice, tak ji vydědí. Svědkyni to nepřipadalo podstatné. Ptala se ho, kde závěť má. Odpověděl jí, co je jí po tom. Co je v závěti, svědkyně nezjišťovala. Před smrtí bratra došlo k převodu majetku. Když jezdili do Brna, říkal, že bude péči svědkyně potřebovat, a tak chtěl ve vedlejším vchodě byt, který by převedl na svědkyni. Ta v něm měla bydlet a o všechny se starat. Udělala se darovací smlouva, při které vycházeli z darovací smlouvy na část bytu po rodičích. Podle ní udělali tuto a byli ji podepsat na matrice cestou z jedné transfuze. Protože byt byl starý a nedalo se tam pořádně svítit, bratr svědkyni řekl, že jí dá peníze, aby dohlédla na opravu domu po rodičích. Svědkyně

se po smrti rodičů vzdala svého podílu na něm a nechala ho bratrovi. Na účet svědkyni poslal cca 4 miliony Kč.

24. K poškozené svědkyně uvedla, že věděli, že je dcerou jejího bratra. Všichni o ní mluvili jako o H. a nikdo nepochyboval, že by to mohlo být jinak. On říkal, že je to jeho dcera. Její maminka byla přístupná, že by s ní mohl udržovat styk. Pak se ale nějak něco stalo a maminka poškozené neřekla, že je to její otec. Bratr svědkyně mluvil o zlegalizování jeho otcovství. Poškozená se dostala do života i svědkyni, protože její syn chodil na informatiku v Brně a viděl mezi novými studenty H.K.. Pak se potkali na univerzitě a začali se vídat. Byla u nich na návštěvě, svědkyně za ni lobbovala u bratra. Chtěla, aby jí dal nějaké peníze a aby se jim postaral o bydlení. Nějaké peníze jim dal a mluvil o tom, že XXXXX je nejhezčí byt a že bude poškozené. Když věděli, kam to s bratrem svědkyně spěje, dohodli se se synem V., že by to poškozené měli říct a zeptat se, jestli se chce rozloučit. Domluvilo se to a poškozená přijela. Bylo to v pátek v jednu hodinu. Byla tam i S., která seděla v kuchyni. Dále tam byla svědkyně, její syn V. a poškozená. Ta si ani nesedla, celou dobu stála. Všichni stáli, jen bratr svědkyně ležel. Spustil, že potřebuje, aby ho dostala do Vojenské nemocnice. Že tam pracuje a má konexe. Věřil, že tam mají prostředky a stane se tam zázrak. Nechtěl umřít. Poškozená mu sdělila, že to zařídit nemůže, ale může mu zajistit důstojnou péči, kde ho dochovají. To řekl, že nechce. Začal říkat, že si musí dát věci do pořádku, že poškozená má prázdnou kolonku v rodném listu a že na to doplatí, když umře. Poškozená uvedla, že má známé právníky, co přijedou i o víkendu a svědkyni na ně pošle kontakt. Měla zajistit, aby on udělal s právníky závěť. Pak si k němu přisedla, držela ho za ruku a něco si říkali. K majetku se nevyjadřoval. Mluvilo se tam o majetku, ale co kdo říkal, svědkyně neví. Zmínka o závěti svědkyni udivila, protože jí tvrdil, že už ji má. Nereagovala na to, protože to neměla nikdy ve zvyku. Má pomalejší myšlení, musí si věci rozmýšlet. Synovi to možná řekla. Poškozená svědkyni slíbené kontakty na právníky po odchodu zaslala, ale ona s nimi nijak nenaložila. Když poškozená odešla, měl bratr záchvat. Tvrdil, že všichni chtějí jen jeho majetek a ptají se po závěti, ale nikdo mu nepomůže a všichni se na něho vykašlali.

25. Po smrti bratra svědkyně řekla paní S., ať si odnese všechny své věci, že byt zamkne a vymění zámek. Garáž byla vykradena. Pak za svědkyní začali lidé chodit s tím, že jim bratr dluží to a to. Užíval prý garáž a sklepy, aniž za to zaplatil. Svědkyně začala vyklízet, nevycházela z údivu, co vše našla. Pokud se týká závěti, zajímalo svědkyni, zda tam někde neleží. Všimla si, že na ledničce jsou kontakty na montéry, opraváře a právníky. Říkala si, že to zkusí a právničce – obžalované- zavolala. Ta jí potvrdila, že závěť má a ptala se svědkyně, zda ji chce. Svědkyně byla u obžalované, řekla jí, že závěť nechce, ale že by ji potřebovala přepravit k notářce. Obžalovaná řekla, že má cestu do Brna, tak jí notářce JUDr. Vitáskové předá. U JUDr. Vitáskové proběhlo jednání. Svědkyně obžalovanou nezbavila mlčenlivosti, protože nevěděla, co má říct. Vůbec nevěděla, co to je, proč by obžalované měla dávat pokyny. Nebylo jí jasné, co říká. Notářky se nezeptala, protože myslí pomalu a někdy střelí od boku. K obžalované svědkyně dále uvedla, že s ní komunikovala na podzim 2019 i ve věci svého syna V.. Potřebovala pomoct, protože jeho žena je napůl Turkyně a báli se, aby si neodvezla děti do Turecka. K e-mailu na č. l. 1074 ze dne 17.12.2019 7:28, který zaslala svědkyně obžalované, a v němž přeposílá dle domluvy zprávu od poškozené, svědkyně uvedla, že se viděly osobně a řešily synovy děti. K e-mailu na č. l. 1094 ze dne 10. 2. 2019, který psala svědkyně, uvedla, že ji zajímalo, co se děje. Bratr se svědkyní nikdy nemluvil o tom, že by měl jednání u advokátky v Třebíči.

* * * * *

26. S ohledem na obsah výpovědí obou obžalovaných tak v úvahu v zásadě přicházejí jen dvě varianty skutkového děje. První varianta již byla soudem v celku zmíněna v odst. č. 9. V této souvislosti je nutno poznamenat, že až do výpovědi obou obžalovaných v přípravném řízení, jiná varianta do této doby ani fakticky neexistovala, neboť žádný z obžalovaných v rámci dědického řízení, v němž již byla pravost závěti zpochybněna, ani v následně vedeném civilním řízení existenci údajného druhého, zůstavitelem nepodepsaného, výtisku závěti, jeho záměně a následného doručování tohoto výtisků od obžalované k zůstaviteli a zpět, nezmiňoval.

27. Druhá varianta vycházející tedy z tvrzení obou obžalovaných po zahájení trestního stíhání ve stručnosti znamená, že dne 11.1.2019 ve svém bytě v Židlochovicích V. W. za přítomnosti obou obžalovaných skutečně podepsal předmětnou závěť, nicméně na jeho žádost byl obžalovanými podepsán ještě další prvopis závěti, který však V. W. z neznámého důvodu nepodepsal. Následně H. omylem odvezla tento druhý, zůstavitelem nepodepsaný, výtisk závěti a podepsaný výtisk (ten první) na místě zanechala. Po nějaké době tento svůj omyl zjistila, druhý výtisk W. poštou poslala a on jí zase měl poštou zaslat první, všemi zúčastněnými podepsaný výtisk. Výtisk závěti pak byl sice H. doručen, avšak již s padělaným podpisem W., o čemž neměla tušení. Jinak řečeno, nějaká osoba se dostala k obálce, v níž byl W. nepodepsaný výtisk závěti, tento výtisk nepředložila W. k podpisu, ale naopak si zajistila originály podpisů W. na jiných listinách, nacvičila si jeho podpis a druhý výtisky pak tímto podpisem opatřila a zaslala obžalované.

28. Jakkoliv se i bez dalších souvisejících skutečností takto prezentovaná varianta již sama o osobě jeví jako velmi obtížně uvěřitelná, neudržitelnost obhajoby obou obžalovaných v jasném světle ukáží další důkazy a závěry z nich vyplývající.

29. Výrazné pochybnosti vyvolává již samo tvrzení obžalované H. ohledně způsobu, jakým ji V. W. kontaktoval, když se nemohl dovolat H., a tak údajně vyzkoušel druhé telefonní číslo, kde byla H. uvedena jako její koncipientka. Tyto pochybnosti dále podporuje fakt, že ačkoliv v té době již nemocný W. dojíždí z Židlochovic do Brna na vyšetření, nevyhledá při této příležitosti žádného z brněnských notářů či advokátů, přitom např. notářská kancelář JUDr.Vitáskové v Židlochovicích se nachází ve vzdálenosti okolo 900 m od jeho bydliště. Místo toho nemocný W. bez zřejmého důvodu cestuje k neznámé advokátce do 80 km vzdálené Třebíče, kam i dle sdělení U. trvá cesta autem okolo 90 minut.

30. Zejména je však nutno za poměrně absurdní označit tvrzení obžalované, že úplně cizímu člověku, ke kterému nemá absolutně žádný vztah, poskytuje zcela bezúplatně právní pomoc spočívající nejen v nějaké obecné konzultaci, ale i v kontrole souboru nemovitého majetku, případných exekucí tento majetek postihujících a zejména v samotném soupisu konceptu závěti. Takový přístup by se snad dal pochopit u osoby blízké, nikoliv však u zcela cizího člověka. To vše za situace, kdy ještě i v roce 2021 obžalovaná uváděla měsíční příjem z advokátní praxe pouze okolo 30.000 Kč, což rozhodně neodpovídá tomu, že by si mohla dovolit bez zjevného

důvodu poskytovat cizímu člověku bezplatnou právní pomoc. Přitom sama obžalovaná věděla, že W. disponuje značným majetkem, takže těžko mohla být vedena nějakými sociálními pohnutkami. Obžalovaná pak opět zcela nezištně akceptuje požadavek této cizí osoby, která ani není jejím klientem, k cestě z Třebíče do Židlochovic, ke které ještě přibere kolegu U.. Tento rovněž činný advokát, ač k V. W. neměl už vůbec žádný vztah, opět zcela nezištně tuto 160-ti kilometrovou cestu absolvuje bez jakýchkoliv, byť minimálních finančních nároků např. v podobě alespoň úhrady pohonných hmot, nehledě na 3,5 hodinou časovou ztrátu. To vše za situace, kdy i jeho průměrný příjem činí údajně částku pouze 25.000 – 30.000 Kč, což odpovídá nástupnímu platu pokladní v prodejnách společnosti Lidl.

31. Dalším problematickým bodem negujícím věrohodnost výpovědi obou obžalovaných je jimi tvrzená existence druhého výtisku závěti. Obecně lze sice připustit, že V. W. mohl požadovat vytvoření dvou prvopisů jedné závěti, nicméně okolnosti, za kterých mělo dojít k jejich podpisům-nepodpisům, záměně a následné manipulaci, je nutno opět označit za zcela absurdní. Dle výpovědi obžalované mělo dojít k podpisu prvního výtisku a následně měl W. požádat ještě o jeden výtisk, takže ještě zachytila odcházejícího kolegu U.. Také U. vypověděl, že o podpis druhého výtisku byl požádán nikoliv W., ale obžalovanou, z čehož logicky plyne, že se musel do místnosti vrátit, neboť ani neznal důvod podpisu druhého výtisku. Nemohl tedy být přítomen v době, kdy druhý výtisk W. údajně požadoval. Pokud se tedy situace odehrála tímto způsobem, měla by mít obžalovaná první podepsaný výtisk již u sebe a na stole by se měl nacházet již jen druhý výtisk, který nejprve podepsali oba obžalovaní a poté byl předložen k podpisu W.. Pak ovšem již těžko mohlo dojít k jejich záměně, protože se přeci muselo čekat, až druhý výtisk, který měl před sebou přichystaný k podpisu, W. podepíše. Navíc způsob prezentovaný obžalovanými je opět, mírně řečeno, zcela v rozporu s obvyklým postupem, neboť z logiky věci je zřejmé, že podpis svědků musí být realizován teprve až po podpisu zůstavitele, což by snad měla vědět i osoba práva neznalá, natož zkušení advokáti. Dle verze obžalovaných tedy oni sami osvědčili skutečnost, která se ještě nestala. Ale i pokud by k takovéto v pořadí již několikáté zcela nesmyslné situaci došlo, těžko by obžalovaná mohla onen druhý výtisk omylem založit mezi jakési svoje pomocné materiály, které si údajně přivezla, neboť dle její výpovědi z přípravného řízení jí v rámci telefonátu, který předcházel návštěvě v Židlochovicích, W. sdělil, že s obsahem závěti souhlasí a nechce na ní ničeho měnit. Obžalovaná tedy neměla důvod vozit s sebou jakékoliv další listiny, když obsah již vytištěné závěti ani nebylo možno v bytě W. měnit (jak sama obžalovaná uvedla, notebook neměla, závěť nebyla v elektronické podobě např. na flash disku, a v bytě W. se žádná výpočetní technika ani nenacházela – viz.č.l. 1096). Bylo by tedy třeba zodpovědět otázku, o jaké materiály se mělo jednat, avšak obžalovaná na tuto otázku (jakož i na všechny další) odmítla odpovídat. Ale i kdyby obžalovaná měla více listin, po podpisu prvního výtisku, na žádost W. tedy s U. podepsali druhý výtisk, který pak musela předat k podpisu W. takže se těžko mohl dostat mezi materiály, které si odvezla. Obžalovaná nadto vůbec nevysvětlila, z jakého důvodu nevyčkala, až druhý výtisk W. podepíše, když mu byl právě a jen za účelem podpisu předložen.

32. Sled již tak těžko uvěřitelných událostí pak dále pokračuje tím, že obžalovaná, jakožto zkušená advokátka, údajně přebírá prvopis závěti bez toho, aby o převzetí takto významné listiny do úschovy byla sepsána jakákoliv listina např. jen v podobě prostého rukou psaného potvrzení. Přitom dle čl. 1 odst. 1 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku,

o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem, se musí jednat o písemnou smlouvu mezi klientem a advokátem.

33. Po příjezdu do kanceláře obžalovaná ukládá složku se závětí do trezoru, aby po určité době bez rozumně vysvětlitelného důvodu tuto složku z trezoru vyjmula, listovala v ní a zjistila údajnou záměnu výtisků.

34. Byť není upřesněno, kdy obžalovaná zjistila svůj údajný omyl, pro zasílání nepodepsaného výtisku W. resp. pro vyžadování výtisku prvního již obžalovaná neměla důvod. Pomine-li soud absenci jakýchkoliv smluv o právním zastoupení či altruismus s jakým obžalovaná pro úplně cizího člověka údajně vykonávala řadu úkonů, je nutno si uvědomit, že doba, po kterou měla být závěť u obžalované uschována, byla omezena dobou pobytu W. v nemocnici, jak sám údajně požadoval. Jmenovaný si tak obálku s tvrzeným druhým výtiskem mohl převzít až po návratu z nemocnice, ale pak již důvod úschovy závěti odpadl. Dle tvrzení obhajoby navíc sám W. sděloval obžalované, že jeho pobyt v nemocnic bude pouze krátkodobý s tím, že ji po návratu bude kontaktovat. Soudu tedy není zřejmé, proč obžalovaná musela závěť posílat poštou a nevyčkala, až jí bude W. sám kontaktovat. Obžalovaná tak logicky ani nedisponovala žádnou žádostí o prodloužení doby úschovy, kterou by jí W. spolu s prvním výtiskem zaslal. V této souvislosti je opět pro soud těžko uvěřitelné, že by obžalovaná, coby zkušená advokátka, posílala obálku s druhým výtiskem poštou, a to ještě bez jakéhokoliv potvrzujícího dokladu. Byť tato listina údajně neobsahovala podpis zůstavitele, i tak se jednalo o velmi důležitý dokument, který navíc obsahoval podpis její a U., který tak mohl být snadno zneužit. Zde je nutno konstatovat, že takto by snad nepostupovala ani osoba s běžným vzděláním, natož advokátka s dlouholetou praxí, které navíc čl.3 odst.4 zmiňovaného usnesení představenstva České advokátní komory zcela striktním způsobem stanoví povinnosti při manipulaci s předmětem úschovy.

35. Z výpovědi svědkyně P. dále vyplývá, že její bratr poštu, která mu byla doručena, jednak ani nevybíral ze schránky a doručené zásilky neotvíral. Svědkyně také připustila, že ji není známo, jakým způsobem by její bratr v uvedené době nějakou poštu odesílal. A zde je nutno opět připomenout, že V. W. by k odesílání nějaké obálky se svou závětí ani neměl důvodu, pokud se již vrátil z nemocnice. Představí-li si soud situaci, že je W. obžalovanou doručen někdy v průběhu ledna druhý, nepodepsaný výtisk, lze jen velmi obtížně dovozovat, kdo by měl zájem již v této době jeho podpis falšovat. Jediní, kdo mohli mít takový zájem, byli V. a E.P., z čehož vyplývá, že by padělaný podpis W. na závěti museli zajistit oni. Samotný W. je již z logiky věci vyloučen (jak již bylo uvedeno), což ostatně potvrdily i závěry znaleckých posudků zejména ohledně kvality zpracování podpisu. Jiná osoba, která by teoreticky mohla mít přístup k závěti, neměla žádný racionální důvod podpis falšovat. Ostatně v průběhu ledna 2019 k takovému postupu ještě neměli důvod ani P.. Předně se v bytě W. v uvedené době musel nacházet jím podepsaný první výtisk, takže k padělání druhého by nikdo neměl důvod a pokud za daného stavu věci připustíme, že W. první výtisk někde založil a zřejmě P., která v této době mohla obstarávat příjem pošty, převzala nepodepsaný výtisk, nic by jí přeci nebránilo tento nechat podepsat svého bratra, který přeci nedlouho předtím za přítomnosti obou obžalovaných projevil vůli takto svůj majetek po smrti uspořádat. Zde je nutno připomenout, že dle tvrzení obžalované jí byl druhý výtisk doručen někdy koncem ledna, tzn. ještě za života W., resp. nedlouho poté, co on sám závěť v tomto znění podepsal.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Břenková, DiS.

36. Obžalované je pak údajně takto důležitý dokument, kterým se odkazuje majetek v řádu desítek milionů korun opatřený již podpisy zůstavitele a obou obžalovaných rovněž zasílán běžnou poštou, tzn. bez toho, aby obžalovaná W. poučila, aby jí první výtisk nechal doručit doporučeně, což by měl být opět zcela běžný postup. Provedeným šetřením nicméně bylo zjištěno, že obžalované v době, kterou uvádí (konec ledna), nemohla být žádná doporučená zásilka z bydliště W. či z Brna, kde byl ve dnech 25.1. a 13.2.2019 na vyšetření (čl. 1229) doručena (čl. 214).

37. Ač již samotné okolnosti, za kterých advokát nejprve sepisuje závěť a následně vystupuje i v pozici svědka zůstavitelovy poslední vůle, rozhodně není běžnou událostí, která by mohla zapadnout někde hluboko v paměti obžalované, se shora popsaný údajný sled neuvěřitelných událostí naprosto vymyká běžnému chodu věcí a činí projednávaný případ zcela výjimečným a tím i poměrně lehce zapamatovatelným.

38. Přesto však ani jeden z obžalovaných v rámci dědického řízení dne 27.11.2019 (č.l. 921 – 922), ani při svědecké výpovědi v řízení vedeném u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 34C 60/2020 dne 21.9.2020 (č.l. 1016-1018) resp.2.11.2020 (č.l. 1022-1023) existenci druhého výtisku závěti nezmiňoval. Přitom v této době již museli vědět, že v obou řízeních je zpochybňována pravost podpisu V.W. na závěti z 11.1.2019, což zcela jasně dokladuje i obsah e-mailové komunikace mezi P. a obžalovanou ze dne 17.12.2019 a 23.1.2020 (čl. 1074-1075). Z protokolu o jednání před soudní komisařkou ze dne 27.11.2019 je také zřejmé, že před výslechem obou obžalovaných byli poučeni o právním významu jejich výpovědí, které budou podkladem pro zjištění okruhu dědiců a byl jim předložen protokol o obsahu a stavu projednávané listiny – závěti (č.l.920). Tvrzení obžalované, že okolnosti týkající se vyhotovení dvou výtisků závěti, absence podpisu zůstavitele na jednom z nich, zasílání jednotlivých výtisků poštou, nepovažovala za podstatné, je pro soud naprosto nepřijatelné. Vždyť důvod svědeckých výpovědí oba obžalovaných v dědickém a dále v civilním řízení byl pouze jediný, a to zpochybnění pravosti závěti dcerou zůstavitele, a kdo jiný než osoba s právním vzděláním by měla vědět, jaké skutečnosti vztahující se k podpisu závěti jsou pro související řízení týkající se právě a jedině okolností sepisu závěti podstatné, notabene když měly existovat dva výtisky závěti, z nichž jeden nebyl podepsán a jednotlivé výtisky putovaly od obžalované k zůstaviteli a zpět.

39. V této souvislosti je dále nutno uvést, že pochybnosti o věrohodnosti výpovědí obou obžalovaných vyvolává i jejich postoj v hlavním líčení, kdy odmítli celou řadu shora popsaných nesmyslných a logickým zákonům odporujících tvrzení soudu rozumným způsobem vysvětlit. Každý obžalovaný má sice ústavně zaručené právo nevypovídat, nicméně i Evropský soud pro lidská práva (viz. rozsudek ve věci John Murray proti Spojenému království ze dne 8.2.1996; Averill proti Spojenému království ze dne 6.6.2000, http://www.echr.coe.int/echr) zastává názor, že na jedné straně je zřejmě neslučitelné s právem mlčet založit odsouzení výlučně nebo hlavně na mlčení obviněného nebo na jeho odmítnutí odpovídat na otázky nebo nevypovídat, nicméně na straně druhé toto právo nemůže bránit tomu, aby se mlčení obviněného vzalo v úvahu při hodnocení přesvědčivosti usvědčujících důkazů v situacích, které vyžadují vysvětlení

ze strany obviněného. Nelze tedy říci, že rozhodnutí obviněného mlčet nemůže mít následky, když soudce hodnotí usvědčující důkazy (podobně srov. např. IV. ÚS 457/05).

40. Dalšími důkazy vyvracející tvrzení obou obžalovaných o vyhotovení a podpisu závěti dne 11.1.2019, jsou výpovědi svědků S. a P., kteří uvedli, že v době jednoho týdne před smrtí W. při jejich návštěvě V. W. teprve projevil přání uspořádat svůj majetek pro případ smrti (což nakonec potvrdila i svědkyně P.). Pokud by však již zhruba měsíc předtím údajně formou závěti své majetkové poměry vypořádal, soudu není zřejmé, proč by tuto skutečnost v rámci rozpravy o majetkovém uspořádání před svou smrtí právě osobám, kterých se to týkalo, nesdělil a naopak by teprve požadoval zajistit právníky k sepsání závěti. Tvrzení o existenci závěti ze dne 11.1.2019 je dále v rozporu s obsahem darovací smlouvy ze dne 12.2.2019 (čl. 375), prostřednictvím které V. W., své sestře daroval nemovitosti, které však již měla údajně nabýt právě na základě závěti ze dne 11.1.2019. Tato skutečnost naopak potvrzuje slova výše uvedených svědků, že W. v uvedené době teprve činil kroky k vypořádání svého majetku, což potvrzuje i obsah e-mailové komunikace P., v níž dne 10.2.2019 sděluje R M., že …*" V. ten chce jen udělovat jakési plné moci na správu majetku.."* (č.l. 1093v) a dále uvádí, že by asi měl všechno přepsat na ni, protože pak by jen zaplatila poplatek na katastru, kdežto v případě dědění zaplatí na notářských poplatcích velkou částku (čl. 1094).

41. Stejný závěr vyplývá i ze zprávy České spořitelny a.s. dle které, finanční prostředky v celkové hodnotě 2.098.266 Kč z investičního účtu č.XXXXX vedeného na jméno V.W., byly dne 14.2.2019 převedeny na E.P., na základě plné moci vystavené jmenovaným dne 12.2.2019, přičemž dne 12.2.2019 byla z dalšího účtu V.W. č. XXXXX na P. převedena ještě i částka 2.000.000 Kč (čl. 1296-1308). Přitom i tento majetek měl P. připadnout na základě závěti vyhotovené údajně již dne 11.1.2019 tzn. měsíc před převodem těchto finančních prostředků.

42. Uvedené skutečnosti tedy ve svém souhrnu vyvrací tvrzení obžalovaných o tom, že oba dne 11.1.2019 v Židlochovicích byli jako svědci přítomni podpisu závěti pořízené V.W.. Vzájemná kombinace provedených důkazů naopak vede k jednoznačnému závěru, že předmětná závěť byla obžalovanou H. vyhotovena a následně zřejmě další osobou opatřena padělkem podpisu V.W. až po jeho smrti, přičemž již výše bylo soudem konstatováno, že jediní, kdo na vyhotovení falešné závěti měli zájem, byli E. a V. P., kteří by bez existence závěti žádný majetek z dědictví nenabyli. V této souvislosti je třeba připomenout, že to byli právě oba jmenovaní, kteří v rámci dědického řízení odmítli zbavit obžalovanou povinnosti mlčenlivosti, ač by k tomu neměli mít žádný racionální důvod, pokud oni společně s obžalovanými se závětí účelově nemanipulovali. Pro nacvičení falešného podpisu (což si také vyžádalo určitou dobu) bylo také nutno opatřit listiny s pravým podpisem V.W., což opět svědčí pro osobu blízkou, která k těmto listinám po smrti jmenovaného měla přístup, což rovněž směřuje zejména k P.. Dle přesvědčení soudu tak byla ona druhá varianta skutkového děje obžalovanými vymyšlena až po zahájení jejich trestního stíhání, neboť ještě ani v průběhu podání vysvětlení v dubnu resp. květnu 2021 existenci druhého výtisku závěti nezmiňovali.

43. Byť tedy v projednávané věci musel soud s ohledem na tvrzení obžalovaných posuzovat dvě varianty skutkového děje, verzi prezentovanou obžalovanými nemohl akceptovat ani při zohlednění zásady „ in dubio pro reo „. Jak totiž vyplývá z konstantní judikatury, je uplatnění

zásady presumpce neviny a z ní vyvozené zásady in dubio pro reo namístě tehdy, pokud soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však soud po vyhodnocení důkazní situace dospěje k závěru, že jedna ze skupiny důkazů je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady "v pochybnostech ve prospěch", neboť soud tyto pochybnosti nemá (srov. např. II.ÚS 3068/17). Zásada „in dubio pro reo“ se nadto uplatní pouze ke skutkovým zjištěním v jejich souhrnu, nikoliv ve vztahu k jednotlivým skutečnostem či dokonce jen ve vztahu k jednotlivým důkazům. Pokud je skutkový děj, resp. alespoň skutkový stav, spolehlivě, tedy bez důvodných pochybností, zjištěn v procesu dokazování, případné hypotetické konstrukce, které nejsou důkazně podložené, nebo pro ně sice důkazy dávají podklad, avšak tyto konstrukce v podstatných bodech skutková zjištění ustálená soudy nejsou způsobilá vyvrátit, není pro aplikaci zásady in dubio pro reo místa. (srov. sp. zn. III.ÚS 1417/20). Jinak řečeno v trestním řádu není zakotvena zásada, z níž by vyplývalo, že stojí-li proti sobě dvě protikladná tvrzení, je soud vždy povinen rozhodnout ve prospěch obžalovaného (srov. např. III. ÚS 3034/21).

44. Byla-li tedy provedenými důkazy vyvrácena obhajoba obžalovaných o jejich přítomnosti u podpisu závěti V.W. dne 11.1.2019, je těmito důkazy současně potvrzena vědomost obou obžalovaných o nepravdivosti obsahu závěti i z hlediska zde uvedeného majetku, který měl připadnout E. a V. P.. Za daného stavu věci jsou pak zcela lichými případné polemiky obžalovaných o eventuálním paděláním i jejich podpisů. Předně ani jeden z nich pravost svého podpisu na závěti v dědickém řízení ani v civilním řízení nezpochybnil, stejně tak jako nebyla zejména H. zpochybněna ani obsahová stránka závěti z hlediska rozdělení majetku V.W.. Ostatně sama obžalovaná uváděla, že koncept závěti měla uložený v počítači, takže pokud by závěť měla obsahovat jiná ujednání oproti vypracovanému konceptu, zcela nepochybně by to v některém z uvedených řízení namítla. Shodnost zadní strany závěti potvrdil ve své výpovědi i obžalovaný U.. Navíc z žádného z provedených důkazů nelze ani náznakem dovodit hypotézu opřenou o závěr, že by kdokoliv měl racionální důvod na padělku závěti uvádět jako svědky obžalované bez jejich vědomí, protože takové tvrzení by bylo možno poměrně jednoduše vyvrátit právě samotnými obžalovanými. Obžalovaná H. však opakovaně uvádí, že takovou závěti vypracovala a společně s U. shodně sdělují, že tuto závěť v přítomnosti V.W. podepsali, což však bylo jednoznačně vyvráceno.

45. Za daného stavu věci pak soud již ani nepovažuje za potřebné komentovat tvrzení svědkyně P., že jí bratr vyrozuměl o pořízení závěti, které je však v rozporu s výpovědí svědka P., který o žádné závěti nevěděl, překvapení svědkyně P., když bratr týden před smrtí hovořil o nutnosti pořízení závěti, ač údajně jí sám měl předtím tvrdit, že závět již pořídil, což však svědkyně nijak s bratrem ani přítomným synem a neteří neřešila, neschopnost svědkyně P. vysvětlit, z jakého důvodu odmítla zbavit obžalovanou povinnosti mlčenlivosti, tvrzení svědkyně P., že ještě v polovině ledna 2019 bratr chodil do hospody, které je v příkrém rozporu s tím, co uvedla do protokolu o podaném vysvětlení, kde tvrdila, že v té době byl bratr na tom z hlediska mobility hodně špatně, většinu dne ležel v posteli a když bylo potřeba zajet na vyšetření, museli mu

pomáhat, rozpor mezi tvrzením P., že při návštěvě v kanceláři obžalované jí tato chtěla závěť předat, ačkoliv to obžalovaná ve své výpovědi z přípravného řízení vylučuje, apod.

46. Výsledkem rozvedených úvah soudu je tedy jednoznačný závěr o tom, že předmětná závěť byla sepsána až po smrti V.W., a to zřejmě na popud P., a to v době, kdy zjistila, že by v souvislosti s řízením o otcovství, které vyvolala S., mohla o majetek z dědictví zcela přijít. Byť spisový materiál neobsahuje jednoznačný důkaz prokazující domluvu nejméně obžalované H. s P., jiné logické vysvětlení zapojení obžalované do trestné činnosti prostě neexistuje. Nicméně v tomto kontextu nelze přehlédnout, že pro obě jmenované je společným město Třebíč, kde jedna pracuje a druhá bydlí, přičemž sama P. v hlavním líčení uváděla, že s obžalovanou byly opakovaně ve styku ohledně řešení problémů s matkou dětí V.a P.. Naproti tomu obžalovaná v přípravném řízení tvrdila, že svědkyni P. osobně nezná, což uváděla i v dědickém řízení. Dále ani obžalovaná, ani svědkyně nedokázaly vysvětlit (resp. obžalovaná to vysvětlit odmítla) obsah e-mailu ze dne 17.12.2019, v němž P. obžalované jednak přeposílá zprávu H. K. (S.), v níž tato argumentuje soudním řízení v souvislosti s prokázáním pravosti podpisu jejího otce na závěti a dále doplňuje, že přeposílá zprávu, jak se domluvily, ale na to velmi důležité, co včera chtěla udělat, nedošlo. Na to se musí s obžalovanou vidět osobně (čl. 1074). Provedeným šetřením bylo také zjištěno, že V. P. měl v telefonu připomínku narozenin neteře obžalovaného U. (čl.1072, 1099). Dne 1.7.2019 V. P. e-mailem komunikuje s obžalovanou, které sděluje, že mu od soudu přišel dopis (čl. 1100).

47. Na základě provedeného dokazování tedy soud uznal oba obžalované vinnými skutkem popsaným v podané obžalobě, byť oproti žalobnímu návrhu zvolil jiný způsob popisu skutkového děje. Dále soud dle závěrů dědického řízení snížil výši škody v případě zajištěných pohledávek zůstavitele a konečně ještě skutkovou větu rozšířil o část popisující svědecké výpovědi obou obžalovaných v rámci dědického řízení, neboť i ty jsou významné pro souvislost skutkových zjištění s právní kvalifikací, jak bude uvedeno dále.

Právní kvalifikace

48. Dle podané obžaloby se obžalovaná H. měla dopustit trestného činu podvodu podle § 209 odst.1, odst.5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst.1 trestního zákoníku a obžalovaný U. pomoci k uvedenému trestnému činu podle § 24 odst.1 písm. c) trestního zákoníku.

49. Trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku se dopustí, kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu. Podle § 138 odst. 1 nyní platného trestního zákoníku se škodou velkého rozsahu rozumí škoda dosahující nejméně částky 10.000.000 Kč.

50. Objektivní stránku trestného činu podvodu pak představuje jednání pachatele, který uvádí jiného v omyl. Za omyl je považován rozpor mezi představou a skutečností a půjde o něj tehdy, když podváděná osoba nemá o důležité okolnosti žádnou představu nebo se domnívá, že se

nemá čeho obávat; omyl se může týkat i skutečností, které mají teprve nastat, pachatel však musí o omylu jiného vědět již v době, kdy dochází k obohacení. Uvedením v omyl pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, přičemž může jít o lest, ale i o pouhou nepravdivou informaci. Podstatné skutečnosti zamlčí pachatel, který neuvede při svém podvodném jednání jakékoli skutečnosti, které jsou rozhodující nebo zásadní, tedy podstatné, pro rozhodnutí poškozeného. Musí jít o takové skutečnosti, které by vedly, pokud by byly druhé straně známy, k tomu, že k plnění ze strany poškozeného by nedošlo, anebo by k takovému plnění sice došlo, ale za podstatně méně výhodnějších podmínek pro tu stranu, která tyto skutečnosti zamlčela nebo v jejíž prospěch byly zamlčeny. Zamlčení podstatných skutečností může spočívat i v opomenutí, kdy pachatel úmyslně neuvede jemu známé okolnosti např. informace o své majetkové situaci, které mají pro podvedenou osobu zásadní význam v tom smyslu, že kdyby o nich věděla, neučinila by určitou majetkovou dispozici buď vůbec nebo jiným způsobem. Objektem trestného činu podvodu je cizí majetek a po subjektivní stránce se vyžaduje zavinění úmyslné, které musí zahrnovat všechny znaky objektivní stránky trestného činu, tj. jednání, následek i příčinný vztah mezi jednáním a následkem. Podle § 15 trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem (úmysl přímý podle § 15 odst.1 písm. a) trestního zákoníku), nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn (úmysl nepřímý podle § 15 odst.1 písm. b) trestního zákoníku). Podle § 15 odst.2 trestního zákoníku se srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem.

51. Znak „ uvedení někoho v omyl „ byl v projednávané věci naplněn tím, že v dědickém řízení byla jako pravá prezentována závěť s padělaným podpisem zůstavitele, přičemž pravost tohoto podpisu svými svědeckými výpověďmi v tomto řízení (ale i v následně vedené řízení civilním) potvrdili právě oba obžalovaní. V omyl tak měla být uvedena jednak notářka realizující dědické řízení, zejména však poškozená H.S..

52. V důsledku takto vyvolaného omylu pak mělo dojít k vypořádání majetku zůstavitele tak, že by jediná dědička byla připravena o nemovitý i movitý majetek v celkové hodnotě téměř 29 mil. korun, čímž měly být naplněny další související znaky uvedené skutkové podstaty, a to vznik škody na straně poškozené a ve stejném rozsahu naopak obohacení na straně údajných dalších závětních dědiců. Vzhledem k tomu, že hodnota majetku, o který měla být výše popsaným způsobem poškozená připravena, téměř trojnásobně převyšuje hranici škody velkého rozsahu, není pochyb o naplnění i tohoto kvalifikačního znaku trestného činu podvodu. Zcela jasná je pak i existence příčinné souvislosti mezi popsaným jednáním a přepokládaným následkem. Obezřetností poškozené však ke vzniku následku nedošlo, čímž uvedený trestný čin nebyl dokonán a zůstal pouze ve stádiu pokusu, kdy se však jednalo o pokus ukončený, neboť ze strany pachatelů bylo učiněno vše, co považovali za potřebné k dokonání tohoto trestného činu.

53. Z hlediska posouzení míry účasti obou obžalovaných na projednávaném jednání v návaznosti na právní posouzení takové účasti zejména z pohledu rozlišení pachatelství a navazujícího účastenství na trestném činu, lze odkázat na konstantní judikaturu, dle které se pomocí rozumí účastenství na trestném činu v užším smyslu, kdy trestná činnost účastníka bezprostředně

přispívá k tomu, aby došlo k naplnění znaků konkrétní skutkové podstaty trestného činu, i když účastník sám tyto znaky přímo nenaplňuje. Platí zde zásada akcesority účastenství, kdy trestní odpovědnost účastníka závisí na trestní odpovědnosti hlavního pachatele (srovnej Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až § 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 344). Účastník se tedy trestného činu nedopouští, nenaplňuje znaky jeho skutkové podstaty, avšak bezprostředně přispívá k tomu, aby došlo k jejich naplnění.

54. V případě zapojení více osob, které se podílí na trestné činnosti větší či menší měrou, potažmo při určité jejich dělbě úkolů je tedy nutné vymezit hranici, kde role některé z osob má ještě formu podporující (usnadňující) činnosti pachatele, bez vykázání znaku úmyslného společného jednání ve smyslu spolupachatelství. Naopak širší součinnost, která významnou měrou přispívá k možnosti pachatelů dokonat trestný čin, je již třeba hodnotit nikoli jako pomoc ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, ale již jako společné jednání na základě shodného úmyslu ve smyslu § 23 trestního zákoníku.

55. Spolupachatelství jako základní forma součinnosti více osob na páchání trestné činnosti tedy představuje situaci, kdy trestný čin je spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob. V takovém případě každá z nich odpovídá, jako by čin spáchala sama (§ 23 trestního zákoníku). Stěžejní znaky spolupachatelství tedy představují společný úmysl a společné jednání více osob. Společným jednáním přitom není toliko situace, kdy každý ze spolupachatelů naplní svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, ale též pokud jednání každého ze spolupachatelů vede k uskutečnění jen některého ze znaků skutkové podstaty trestného činu, avšak souhrn těchto jednání představuje naplnění skutkové podstaty, anebo též situace, kdy jednání každého ze spolupachatelů je článkem řetězu, které působí současně nebo postupně ve vzájemné návaznosti a směřuje k přímému vykonání trestného činu a ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu (blíže srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1966, sp. zn. 8 Tz 77/66).

56. Zohlední-li pak soud výše rozvedené judikatorní závěry v rámci hodnocení způsobu zapojení obou obžalovaných do projednávaného jednání, je v této souvislosti třeba nejprve zopakovat, že výsledkem popsaného jednání mělo být obohacení osob odlišných od obou obžalovaných. Jinak řečeno, osoby či alespoň jedna z osob, kterým měl na základě padělané závěti připadnout mnohamilionový majetek, nutně musely být s obžalovanými či alespoň s obžalovanou H. domluveny, protože jinak by jednání obžalovaných bylo v rozporu se zásadami elementární logiky. Tento závěr pak následně umožnuje soudu konstatovat, že intenzita součinnosti, kterou poskytla obžalovaná H., rozhodně přesáhla hranici pouhé pomoci, která by pouze podporovala hlavní trestnou činnost, a transformovala se tak do podoby regulérního pachatelství resp. spolupachatelství, neboť se charakterem kroků podniknutých obžalovanou stala součástí trestné činnosti, která by bez vyhotovení závěti, jejího předání notářce a následného dosvědčení pravosti závěti, ani nemohla být takovýmto způsobem spáchána. Obžalovaná H. tedy jako pachatelka projednávaného jednání naplnila ve formě úmyslu přímého všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kdy v této souvislosti jako irelevantní vyhodnotil soud námitky obžalované stran náležitého objasnění rozsahu majetku uvedeného v závěti v návaznosti na zpochybňování zavinění obžalované ve vztahu k naplnění

znaku způsobení škody velkého rozsahu. V případě nemovitého majetku je totiž situace zcela jasná, neboť sama obžalovaná tento majetek do znění závěti zakomponovala, takže těžko může argumentovat svoji nevědomostí o jeho rozsahu, když právě z pozice advokátky současně musela mít alespoň základní přehled o cenách nemovitostí v roce 2019. Pokud tedy byla znalecky zjištěna souhrnná hodnota nemovitého majetku popsaného v závěti v částce převyšující 24 mil. korun, těžko se obžalovaná mohla domnívat, že by jeho hodnota byla významně nižší, což současně limituje další námitky ohledně zjišťování tržní hodnoty pohledávek tvořících součást pozůstalosti, neboť hranice škody velkého rozsahu již byla dostatečnou měrou překročena hodnotou nemovitého majetku. Navíc ale z výpovědi samotné obžalované vyplývá její vědomost o tom, že V. W. v loterii vyhrál finanční částku v hodnotě okolo 40 mil. korun, kterou následně částečně investoval a částečně rozpůjčoval. Pokud tedy byl obžalované znám rámcový rozsah majetku V.W. v řádu desítek milionů korun, je její požadavek na zjišťování celkové hodnoty pohledávek ve vztahu k naplnění znaku „ škody velkého rozsahu „ irelevantní. Navíc jejich hodnota vyplývá ze závěrů dědického řízení. Celková hodnota majetku, který měl připadnout V. a E.P. tak byla dostatečným způsobem pro účely odpovídající právní kvalifikace zjištěna, přičemž je třeba připomenout, že v projednávané věci nebyl trestný čin dokonán, takže soudem ani nebylo rozhodováno o náhradě majetkové škody. Soud proto návrh na doplnění dokazování v tomto směru zamítl. Jednání obžalované (stejně jako i obžalovaného U.) pak soud kvalifikoval nikoliv podle zákona platného v době spáchání činu, ale dle právní úpravy účinné v době rozhodování soudu, neboť i když jednáním obžalované tak či tak měla být způsobena škoda velkého rozsahu, podle nynější právní úpravy tato škoda od 1.10.2020 zvýšenou dolní hranici škody velkého rozsahu (z 5 mil. na 10 mil. korun) nepřevyšuje tak významně, jak tomu bylo podle předchozí právní úpravy, což má své důsledky zejména v rámci úvah o druhu a výměře trestu.

57. V případě obžalovaného U. byl jeho podíl na projednávaném jednání oproti H. omezen jen na podpis již vytvořeného dokumentu a na následné dosvědčení okolností, za kterých mělo dojít k údajnému podpisu V.W. na závěti. Přesto se i tak míra jeho účasti na projednávaném trestném činu již dle přesvědčení soudu pohybuje na rozhraní mezi pachatelstvím a účastenstvím, nicméně soud nakonec akceptoval právní kvalifikaci navrženou státním zástupcem a jednání obžalovaného posoudil pouze jako pomoc k hlavnímu trestnému činu.

58. A pokud se týká polemiky obžalovaného zpochybňující existenci jeho zavinění ve vztahu k výši škody, která měla být projednávaným jednáním způsobena, prezentované tvrzením, že mu nebyl znám rozsah majetku V.W., který měl připadnout E. a V.P., lze z obecného hlediska připomenout, že ustanovení § 24 trestního zákoníku nezná ohledně samotné pomoci okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby. Proto pomoc k trestnému činu spáchaná za okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby předpokládá, aby takováto okolnost byla dána ohledně jednání, které páchá osoba, vůči které má pomoc účastníka směřovat. Jestliže se zavinění účastníka vztahuje i na okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, má to i pro něho za následek trest podle vyšší trestní sazby. Pokud jde o okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, stačí, jsou-li dány buď u pomocníka nebo jen u pachatele, jemuž bylo pomáháno.

59. Konkrétně lze pak k uvedené obhajobě obžalovaného vyslovit zcela logický předpoklad, že nikdo, zejména osoba vysokoškolsky vzdělaná v oboru práva, by se nezapojila do protiprávního

jednání, pokud by neměla alespoň rámcový přehled o smyslu a účelu takového jednání. Jinak řečeno, těžko by obžalovaný riskoval možné problémy ohledně závěti, která by zahrnovala majetek pouze v řádu tisíců korun. Pro soud je tak velmi obtížně uvěřitelné, že by obžalovaná H. svému kolegovi, který se do protiprávního jednání zapojil zřejmě na její žádost, nesdělila, že ve hře je majetek v řádu desítek milionů korun. Zejména však je třeba zdůraznit, že pokud obžalovaný dle svého tvrzení kontroloval údaje uvedené v závěti s údaji v občanském průkazu zůstavitele (datum narození a bydliště), zcela nepochybně musel vidět i první stranu závěti obsahující výčet nemovitého majetku zůstavitele. Další výčet tohoto nemovitého majetku (spolu s pasáží zahrnující i všechen další zůstavitelův majetek) je také uveden i na druhé straně závěti obsahující podpis obžalovaného. Těžko tedy může soud jako logické přijmout tvrzení obžalovaného, že mu rozsah tohoto majetku nebyl alespoň rámcově znám. Navíc z výpovědi obžalované vyplývá, že obsah závěti v bytě s V. W. probírali., načež se měl U. W. dotázat, zda se jedná o jeho pravou vůli. V daném kontextu je zapotřebí současně zdůraznit, že pomoc obžalovaného nezůstala pouze u svědeckého podpisu na závěti, ale pokračovala i osobním potvrzením okolnosti sepsání závěti v rámci dědického řízení. Přitom právě před výslechem obžalovaného v rámci jednání konaného dne 27.11.2019 byl obžalovanému jako svědkovi předložen protokol o zjištění stavu a obsahu listiny o pořízení pro případ smrti včetně kopie předmětné závěti ze dne 11.1.2019. Obžalovaný tedy ještě před svou svědeckou výpovědi, kterou dovršil svoji pomoc k trestnému činu, zcela zjevně znal rozsah majetku, jehož se inkriminovaná závěť týkala.

60. Závěrem tedy soud k právnímu posouzení jednání obžalovaného U. konstatuje, že shora popsaným jednáním naplnil po stránce objektivní i subjektivní všechny zákonné znaky pokusu k trestného činu podvodu podle § 21 odst.1 trestního zákoníku k § 209 odst.1, odst.5 písm. a) trestního zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst.1 písm. c) trestního zákoníku, a tohoto jednání se dopustil v úmyslu přímém.

Výrok o trestu

61. V rámci úvah o druhu trestu a jejich výměrách soud v souladu se základními zásadami upravující požadavky zákonnosti, přiměřenosti a individualizace při ukládání trestů (§ 37 – 39 trestního zákoníku) hodnotil povahu a závažnost spáchané trestné činnosti z hlediska významu chráněného zájmu, který byl trestnou činností dotčen, způsob provedení trestné činnosti a její následky, okolnosti, za kterých byla trestná činnosti spáchána, osobu obžalovaných, míru jejich zavinění, jejich pohnutku, jejich chování po spáchání trestné činnosti, možnosti jejich nápravy, jakož i polehčující či přitěžující okolnosti. Pokud se jedná o význam chráněného zájmu, který byl trestnou činností dotčen, pak ten je dán zájmem společnosti na ochraně majetku fyzických osob před neoprávněnými zásahy. Způsob provedení činu je dostatečně zřejmý ze skutkové věty. Povaha a závažnost spáchané trestné činnosti pak úzce souvisí s mírou zavinění jednotlivých obžalovaných, což má současně i vliv na posouzení míry škodlivosti spáchaného jednání. Míra zavinění je potom tím vyšší, čím je pachatel trestného činu lépe seznámen a ztotožněn s relevantními skutečnostmi předvídanými trestněprávní normou pro konkrétní trestný čin a naopak. Současně je pak zjevné, že přímý úmysl je za stejných okolností závažnější

formou zavinění oproti úmyslu nepřímému, a i míra zavinění je u něj logicky vyšší. Uvedené skutečnosti vztahující se ke způsobu provedení trestného činu jsou tedy spolu s pohnutkou pachatele spojenými nádobami, které až ve své komplexnosti mají zásadní význam z hlediska výše ukládaného trestu. Míra zavinění obžalovaných pak byla soudem rozebrána v předchozí části.

62. V projednávaném případě pak konkrétně vzato závažnost spáchaného jednání nepochybně zvyšuje to, že se ho dopustily osoby znalé práva, kdy zejména v případě obžalované H. šlo o zneužití jejího zaměstnání ve smyslu ustanovení § 42 písm. f) trestního zákoníku. Přehlédnout nelze výši škody, ke které jednání obžalovaných směřovalo, a která téměř trojnásobně převyšuje hranici škody velkého rozsahu. Trestnou činnost oba obžalovaní také spáchali po předchozím uvážení, což je ostatně předurčeno i formou jejich zavinění.

63. K osobám obžalovaných bylo soudem zjištěno, že ani jeden z nich dosud nebyl soudně trestán či projednáván pro přestupek, takže jim polehčuje vedení řádného života před spácháním trestné činnosti. Jiných polehčujících okolností však soud na straně obžalovaných neshledal.

64. Po zhodnocení všech okolností spáchané trestné činnosti, jakož i s přihlédnutím ke skutečnostem zjištěným k osobám obžalovaných a možnostem jejich nápravy, pak soud dospěl soud k závěru, že na obžalovanou H. bude s ohledem na její dosavadní bezúhonnost ve spojení s ještě dalšími ukládanými tresty postačovat uložení trestu odnětí svobody pouze v první pětině zákonné trestní sazby ustanovení § 209 odst.5 trestního zákoníku – tedy trestem v trvání 6 let. Uvedený trest je ze zákona nepodmíněný a pro jeho výkon byla obžalovaná zařazena do věznice s ostrahou. Vzhledem k tomu, že trestnou činností měl být získán majetkový prospěch, jsou v daném případě rovněž splněny podmínky pro uložení peněžitého trestu, a to ve výměře 200 denních sazeb po 10.000 denních sazbách, což dle přesvědčení soudu odpovídá jednak povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a jednak osobním a majetkovým poměrům obžalované, která je advokátkou a navíc vlastní poměrně rozsáhlý nemovitý majetek (dům se zahradou v XXXXX, rodinný dům v XXXXX, rodinný dům ve XXXXX, pole, apod.), jak vyplývá z provedeného finančního šetření. Současně je však nutno prostředky trestního práva reagovat i na to, že se obžalovaná projednávaného jednání dopustila v souvislosti s výkonem advokacie. Je tedy plně v souladu se zásadami individuální a generální prevence uložení i trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu advokacie, neboť účelem tohoto trestu je zamezení toho, aby pachatel mohl vykonávat činnosti, k nimž se vyžaduje určitá morální, odborná způsobilost a které zneužil či využil ke spáchání trestného činu. Okolnostem případu a osobě obžalované pak plně odpovídá trvání tohoto trestu v délce 5 roků.

65. V případě obžalovaného U. postačí s ohledem na nižší míru jeho účasti na spáchaném jednání uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby ustanovení § 209 odst. 5 trestního zákoníku, tedy trestu v trvání 5 let, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Vedle uložení tohoto trestu pak soud rovněž za splnění stejných podmínek jako u obžalovaného H. ukládal i trest peněžitý. Míře účast obžalovaného na projednávaném jednání pak odpovídá peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 5.000 Kč. Výkonu tohoto trestu by neměly nijak bránit majetkové poměry obžalovaného, který měl dle finančního šetření na účtech finanční prostředky v řádu statisíců korun. Oproti návrhu na uložení trestu zákazu

činnosti prezentovaného v podané obžalobě, státního zástupce v rámci závěrečné řeči od tohoto návrhu ustoupil, neboť obžalovaný v projednávané věci vystupoval jako fyzická osoba, takže se trestné činnosti nedopustil v souvislosti s výkonem funkce advokáta, což soud akceptoval.

Adhézní řízení

66. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích připojila poškozená S.s tím, že celý průběh dědického řízení a na ně navazujícího civilního a trestního řízení byl pro ni velmi stresující, přičemž konečným důsledkem byla ztráta nově nabyté rodiny, na jejíž členy (bratrance a tetu) musela podat civilní žalobu.

67. V hlavním líčení sice S. zopakovala, že se jí okolnosti provázející existenci falešné závěti osobně dotýkají, avšak krom tohoto obecného tvrzení poškozená nijak nespecifikovala a zejména nijak nedoložila, jakým konkrétním způsobem se tvrzená nemajetková újma na jejím psychickém stavu projevovala. Poškozené nebyla poskytována žádná lékařská či psychologická pomoc, je šťastnou matkou nedávno narozeného dítěte a v rámci dědického řízení získala mnohamilionový majetek. Za daného stavu věci tak v adhézním řízení nebyl předložen žádný objektivní důkaz, který by prokazoval nejen oprávněnost samotného základu uplatněného nároku, ale ani jeho výši. Soud tedy poškozenou s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

V prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Břenková, DiS.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně (podle § 251 tr. řádu) také odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Osoba, která odvolání podala, může je výslovným prohlášením vzít zpět, a to až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě. Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Byl-li obžalovaný odsouzen za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Krajský soud v Brně

Brno 21. září 2022

Mgr. Petr Jirsa v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Břenková, DiS.